

Скритата история на стих четиридесет — число двадесет и едно

Второто горко — част осма — Езекиил номер две

Jeff Pippenger

2026-08-05

Езекиил представлява онези, за които Лъвът от Юдовото племе е извършил дело на наставление, а Неговото основно наставление е „ред след ред“.

На които Той каза: Това е покаят, с който можете да успокоите уморения; и това е освежаването; но те не искаха да чуят. Затова словото Господне беше за тях правило върху правило, правило върху правило; ред върху ред, ред върху ред; тук малко и там малко; за да вървят, и да паднат назад, и да бъдат съкрушени, и уловени в примка, и хванати. Исая 28:12, 13.

Понастоящем Лъвът от Юдовото племе отваря книгата на Езекиил. Казано ни е, че Езекиил е свещеник в тридесетата година, независимо дали „тридесет“ представлява символичната му възраст като свещеник, или тридесетата година в пророческата линия, започнала при великата Пасха на Йосия. Последното свещенство на последните дни са сто четиридесет и четирите хиляди, а древните буквални истории са предобраз на една символична история в последните дни.

А вие ще се наречете свещеници на Господа; човеци ще ви наричат служители на нашия Бог; ще ядете богатствата на народите и с тяхната слава ще се хвалите. Исая 61:6.

Езекиил е символ на Божия народ в последните дни — свещената история, която всяко пророческо свидетелство определя. Тази свещена история е движението на третия ангел, което беше особено предобразено от движението на първия ангел през 1840 година. Движението на първия ангел беше алфа-ангелът на трите ангела, а третият е омега-ангелът. Следователно Езекиил е приведен в съответствие с Петър във времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Символната история, в която се намират и Петър, и Езекиил, е представена като историята на Паниум.

Малката книжка

Езекиил взема малката книга, както направи Йоан в Откровение десета глава.

Но ти, сине човешки, чуй каквото ти казвам; не бъди непокорен като оня непокорен дом; отвори устата си и изяж това, което ти давам. И когато погледнах, ето, ръка беше простряна към мене; и, ето, в нея имаше книжен свитък; и той го разгъна пред мене; и беше изписан отвътре и отвън; и в него бяха написани жалби, плач и горко. И още ми каза: Сине човешки, изяж това, което намираш; изяж този свитък и иди, говори на Израилевия дом. И аз отворих устата си, и Той ме накара да изям онзи свитък. И ми каза: Сине човешки, накарай корема си да яде и напълни вътрешностите си с този свитък,

който ти давам. Тогава го изядох; и в устата ми беше сладък като мед. Езекиил 2:8–10; 3:1–3.

В Откровение 10 Йоан изяжда малката книжка и цялата глава представлява проявлението на Божията сила от 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г.

„Ангелът, който се съединява в провъзгласяването на вестта на третия ангел, трябва да озари цялата земя със славата си. Тук е предсказано дело със световен обхват и необичайна мощ. Адвентното движение от 1840–44 г. беше славно проявление на Божията сила; вестта на първия ангел беше занесена до всяка мисионска станция по света, а в някои страни се наблюдаваше най-големият религиозен интерес, свидетелстван в която и да е земя след Реформацията от шестнадесети век; но всичко това ще бъде надминато от могъщото движение под последното предупреждение на третия ангел.“ Великата борба, 611.

Езекиил е съпоставен с Йоан в десета глава на Откровението, така че Петър, Йоан и Езекиил стоят заедно на отреденото им място по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

1840 до 1844 представлява четиригодишен период, който започна, когато времето пророчество, започнало със сто и петдесетгодишен период на 27 юли 1299 г., се изпълни. Тези „пет месеца“ приключиха и се съединиха с времето пророчество от триста деветдесет и една години и петнадесет дни, което завърши на 11 август 1840 г., когато славното проявление на Божията сила се явяваше до 22 октомври 1844 г. Тогава приложението на пророческото време престана.

И се закле в Онзи, Който живее до вечни векове, Който е създал небето и онова, което е в него, и земята и онова, което е на нея, и морето и онова, което е в него, че време вече няма да има. Откровение 10:6.

Пророческото време престана да бъде валидно приложение на пророчеството на 22 октомври 1844 г. Езекиил, Петър и Йоан всеки поотделно представляват Божиите мъдри девици от движението на първия и втория ангел, както и движението на третия ангел.

Видения

Първите „единадесет“ глави на Езекиил представят поредица от „видения“, както е изложено в първия стих на първа глава.

И стана в тридесетата година, в четвъртия месец, на петия ден от месеца, когато бях сред пленниците при реката Ховар, че небесата се отвориха и видях Божии видения. Езекиил 1:1.

„Виденията“ от първите одинадесет глави бяха най-напред дадени в първа глава при реката Ховар, после бяха разширени във видението от трета глава на „полето“, а след това отново — във видението от осма глава в Йерусалим. Трите места — реката Ховар, полето и Йерусалим — представляват три видения, които заедно съставят едно видение, а именно

„виденията“ от първи стих и от първите „единадесет“ глави.

Юбилей

Разглеждането на тридесетата година като тридесетата година от юбилейния цикъл, започнал при прочутата Пасха на Йосия и завършил след това на 22 октомври, е лесно защитимо, защото тази конкретна линия на свещената история е представена ясно, ред след ред, с повече от едно свидетелство. Като пример: Пасхата представлява пролетните празници, а Денят на умилостивението представлява есенните празници. Следователно Левит двадесет и трета глава е съгласувана с юбилейния цикъл, започнал с Йосия. Има и други линии, които се съгласуват с историята, представена от цар Йосия, до 22 октомври 573 г. пр. Хр. Историческото изпълнение на юбилейна година на 22 октомври 573 г. пр. Хр. е подкрепено от историците.

Хронолозите като цяло без колебание отнасят Деня на умилостивението към 22 октомври 573 г. пр. Хр., а великата Пасха на Йосия към 622 г. пр. Хр. — дата, която също е приета от тези библейски хронолози. Пасхата, символ на пролетните празници, положи началото на четиридесет и деветгодишен юбилеен цикъл, който завърши при символа на есенните празници в Деня на умилостивението. Седемте седмици от години, които съставяха четиридесет и девет години, бяха символите на съботата на земята.

„На всяка страница — било то история, или предписание, или пророчество — старозаветните Писания са озарени от славата на Божия Син. Доколкото беше от Божествено установление, цялата система на юдаизма представляваше съгъстено пророчество за евангелието. На Христос „всички пророци свидетелствуват“. Деяния 10:43. От обещанието, дадено на Адам, през патриаршеската линия и законовия ред, славната светлина на небето ясно откриваше стъпките на Изкупителя. Прозорливците съзерцаваха Витлеемската Звезда, идващия Сило, докато бъдещите неща преминаваха пред тях в тайнствено шествие. Във всяка жертва бе показана смъртта на Христос. Във всеки облак тамян се възнасяше Неговата правда. При всеки юбилеен тръбен звук се прогласяваше Неговото име. В страшната тайна на Светая Светих обитаваше Неговата слава.“ Копнежът на вековете, 211.

Седемнадесет

Седекия бе отведен във Вавилон, когато Йерусалим падна четиринадесет години преди 573 г. пр. Хр. Юдейските историци определят юбилейния цикъл от Йосия през 622 г. до 22 октомври 573 г. като 17-ия юбилеен цикъл. Периодът от битката при Рафия до битката при Паниум бе седемнадесет години. Птолемей беше победителят в битката при Рафия и царуваше като цар на юга седемнадесет години. От Миланския едикт до разделянето на неговата империя от Константин през 330 г. изминаха седемнадесет години. В седемнадесетия юбилеен цикъл Йерусалим бе разрушен от Навуходоносор.

Защото израилевите синове ще останат много дни без цар, и без княз, и без жертва, и без стълб, и без ефод, и без терафими; след това израилевите синове ще се върнат и ще

потърсят Господа, своя Бог, и Давид, своя цар; и в последните дни ще дойдат с благоговение към Господа и към Неговата благост. Осия 3:4, 5.

Осия разглежда въпрос, който има пряко отношение към пленяването на Седекия, макар че същевременно представлява и началото на пленничеството за северното царство през 723 г. пр.Хр. Причината, поради която откъсът у Осия се свързва със свидетелството на Езекиил, е отхвърлянето на Бога, когато Израил настояваше за човешки цар. Желанието на Израил да бъде управляван от човешки цар, а не от Божествен Цар, е представено като „гордостта на вашата сила“ в присъдата за „седем времена“ в Левит 26.

И ако и след всичко това не Ме послушате, тогава ще ви наказвам седем пъти повече за греховете ви. И ще сломя гордостта на силата ви; и ще направя небето ви като желязо, а земята ви като мед. Левит 26:18, 19.

„Гордостта на вашата сила“ представлява желанието на Израил да бъде като света и да има свой собствен цар. Отстраняването на царя от северното царство през 723 г. пр.Хр., а след това и пленяването на цар Седекия от южното царство през 586 г. пр.Хр., представлява пречупването на „гордостта“ на древния Израил, а гордостта предшества падението. В библейското пророчество „сила“ е цар или царство, а гордостта на Израил в осигуряването на човешки цар бележи отхвърлянето на теокрацията и на Божествения Цар.

И когато Самуил остаря, постави синовете си съдии над Израил. Името на първородния му беше Йоил, а името на втория — Авия; те бяха съдии във Вирсавее. Но синовете му не ходеха в неговите пътища, а се отклоняваха след корист, вземаха подкупи и изопачаваха правосъдието. Тогава всички Израилеви старейшини се събраха и дойдоха при Самуил в Рама, и му казаха: Ето, ти остаря, а синовете ти не ходят в твоите пътища; затова сега ни постави цар, който да ни съди, както е у всичките народи. Но това нещо не беше угодно на Самуил, когато казаха: Дай ни цар, който да ни съди. И Самуил се помоли на Господа. А Господ каза на Самуил: Послушай гласа на народа във всичко, което ти говорят; защото не тебе отхвърлиха, а Мене отхвърлиха, за да не царувам над тях. Според всичките дела, които са вършили от деня, когато ги изведох от Египет, и до днес, с които Ме оставиха и послужиха на други богове, така постъпват и с тебе. И така, послушай гласа им; но все пак тържествено ги предупреди и им покажи какви ще бъдат правата на царя, който ще царува над тях. 1 Царе 8:1–9.

Трябва да се отбележи, че в този момент Израил отхвърли не само Бога като свой цар, но и Духа на пророчеството, представен чрез Самуил, защото е казано: „те Ме оставиха и служеха на други богове; така постъпват и с тебе.“

„Сатана е... постоянно настойчив в това да натрапва фалшивото — за да отклонява от истината. Най-последната измама на Сатана ще бъде да обезсили свидетелството на Божия Дух. „Където няма видение, народът загива“ (Притчи 29:18). Сатана ще действа изкусно, по различни начини и чрез различни средства, за да разклати доверието на Божия остатъчен народ в истинното свидетелство.

„Ще се разпали омраза срещу Свидетелствата, която е сатанинска. Действията на Сатана ще бъдат насочени към разклащане на вратата на църквите в тях, поради следната причина: Сатана не може да има толкова свободен път, за да въведе измамите си и да върже души в заблудите си, ако предупрежденията, изобличенията и съветите на Божия Дух бъдат вземани под внимание.“ Selected Messages, book 1, 48.

Последната измама за теокрацията на древния Израил беше отхвърляне не само на Бога, но и на Духа на пророчеството. Това отхвърляне през 1097 г. пр. Хр. е предобраз на последната измама на лаодикийския адвентизъм от седмия ден през 1863 г. „Седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава са Божието Слово, а Духът на пророчеството заявява относно „седемте времена“, че „не трябва да бъдат променени“.

„Видях, че схемата от 1843 година беше направлявана от ръката на Господа и че не бива да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той желаше да бъдат; че ръката Му беше над тях и скри една грешка в някои от числата, така че никой да не може да я види, докато ръката Му не беше оттеглена.“ Early Writings, 74.

Духът на пророчеството очевидно утвърди „седемте времена“, и нейното утвърждаване беше предупреждение да не се променят числата на схемата, в която „седемте времена“ са централната колона и горният десен ъгъл. С фалшифицираната схема на Урия Смит през 1863 г. започна постепенното отхвърляне на основополагащите истини, предобразено от древния Израил в неговото отхвърляне на Бога, и Духът на пророчеството посочи бунта от 1863 г. Датата на бунта от 1863 г. съответства на пророческата линия, изложена в книгата на Езекиил. В тази историческа линия завършекът беше разрушаването на Ерусалим, което беше предобраз на неделния закон. Периодът от 1863 г. до скоро предстоящия неделен закон беше предобразен от историята на цар Саул през 1097 г. пр. Хр. до Седекия през 586 г. пр. Хр.

Седекия беше отведен в плен във Вавилон четиринадесет години преди Юбилея от 573 г. пр. Хр. Седемнадесетият юбилеен цикъл започна през 622 г. пр. Хр., и в тридесетата година Езекиил е представен като свещеник през 591 г. пр. Хр., а после, пет години по-късно, Йерусалим беше разрушен през 586 г. пр. Хр. Той беше разрушен в същия ден от годината, в който беше разрушен и втория път през 70 г. сл. Хр. от Тит. Първи стих от първа глава на Езекиил е пет години преди разрушението на Йерусалим и деветнадесет години преди видението за храма в четиридесета глава.

В двадесет и петата година от пленничеството ни, в началото на годината, на десетия ден от месеца, в четиринадесетата година след поразяването на града, в същия този ден ръката на Господа беше върху мене и ме заведе там. Езекиил 40:1.

Поради непокорство спрямо завета за съботата на земята Бог посочи, че „седем времена“ ще бъдат проклятието за непокорството към седмата година, която е съботата на земята. „Време“ е година, а „година“ е триста и шестдесет дни, и седем пъти по триста и шестдесет са две хиляди петстотин и двадесет години. Милеритите може и да не са използвали израза „двадесет и пет и двадесет“, но и двете им свещени карти числено обозначаваха двете

хиляди петстотин и двадесет години.

Провъзгласяването на проклятието от седемте времена върху както северното царство на Израил, така и южното царство на Юда беше първото, или, може да се каже, „основополагащо“, или дори може да се нарече „алфа“ разбиране на Уилям Милър. През 1863 г. лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден отхвърли основополагащото разбиране на откритията на Милър — „открития“, които представляваха самата основа на милеритското движение. Вдъхновението предупреди пряко, че това може да се случи, и то се е случило, и се случи преди много време.

Основата на храма, който беше възстановен след вавилонския плен, бе завършена в историята на първия указ и преди втория указ. Храмът беше напълно построен в историята на втория указ. В третия указ националният суверенитет беше възстановен на буквалния древен Израил. Уилям Милър представляваше първия ангел, който пристигна през 1798 г. и беше овластен на 11 август 1840 г. Вторият ангел пристигна след като бяха положени основите, както е представено от картата от 1843 г., която беше публикувана през май 1842 г. При първото разочарование през 1844 г., алфа-разочарованието от 1844 г., пристигнаха вторият ангел, а също и времето на забавянето в притчата за девиците; и когато вестта на втория ангел беше овластена на лагерното събрание в Ексетър, храмът беше завършен. Тогава при голямото, или омега-разочарование от 1844 г., Вестителят на Завета внезапно дойде в Своя храм, в изпълнение на двадесет и трите стотин години, които започнаха при третия указ и завършиха с пристигането на третия ангел.

Йосия означава „основата на Бога“. Независимо дали става дума за цар Йосия, или за Йосия Лич, и двамата са символи на основите, както това е представено в историята на първия указ и както е представено чрез пролетните празници, изложени в първите двадесет и два стиха на Левит двадесет и трета глава. Основите, пролетните празници и първият указ са все символи на 1840 година и на овластяването на първия ангел. 22 октомври 573 г. пр. Хр., както е изложено в Езекиил, четиридесета глава, първи стих, е символ на 22 октомври 1844 година и на откриването на съда над мъртвите, а също и символ на 11 септември 2001 година при откриването на съда над живите. Всеки, който е следил тези статии, би трябвало да познава приложенията, които използвам.

Езекиил е символ в рамките на пророческата история, представена в неговите писания. Езекиил е там, когато двадесет и петте мъже се покланят на слънцето в края на осма глава. Той също беше там и в следващите глави, когато „запечатването, последвано от избиването“, бива доведено върху Ерусалим, който Елън Уайт отъждествява с Църквата на адвентистите от седмия ден. В първите единадесет глави Езекиил е въведен в небесното светилище, за да получи наставленията си, както милеритите бяха призвани да сторят през 1844 г., и както това движение сега е призовавано да стори.

Така Езекиил е за вас знамение: според всичко, което той е извършил, така ще сторите и вие; и когато това стане, ще познаете, че Аз съм Господ Бог. Езекиил 24:24.

Когато това настъпи

Когато достигнем онази точка в последните дни, в която нещата, които Езекиил изобрази, се повтарят сред Божия народ, тогава сме достигнали до знака на Езекиил. Когато знаете, че Езекиил представлява сто четиридесет и четирите хиляди, и знаете това с такава степен на вяра и разбиране, която притежава осветеното очакване, че всичко, изобразено от Езекиил в неговите писания, предобразява свещена последователност от събития в последните дни, включваща сто четиридесет и четирите хиляди — когато знаете това, тогава „ще познаете“, че „Господ“ е „Бог“.

Ще продължим тези разсъждения в следващата статия.